

Tjalvisten

TREOGTYVENDE ÅRGANG

Redaktør: OTTO NORDLIE. - Redaksjon
og ekspedisjon: Idrettens Hus. Tlf. 30078.



JANUAR 1946 — NUMMER 1

Bladet sendes gratis til medlemmer. Abonnementspris for ikke-medl. kr. 2.00 pr. år.

IDRETTSKLUBBEN TJALVES MEDLEMSBLAD

KORSFEST

Korsfest! Korsfest! Slik lød ropet for ca. nitten hundre år siden.

Jødene korsfestet og hvem gikk det til syvende og sist utover? Jo, jødene!

Korsfest! Ekskluder! Nekt dem arbeid! Roper vi i dag om nazistene. (Er enig i ekskludering, men arbeid skal de ha.)

Hvem må det soleklart gå utover?

Jo, oss!!

Vi må underholde disse «dævlene» i form av «bidrag» betalt gjennom skattevesenet!

Eksempelvis ble det sagt på generalforsamlingen om Olav Sunde, da enkelte mente at han ville miste levebrødet ved utelukkelse fra idrettsklubber.

Behøver han absolutt være instruktør?

Kan han ikke være sjåfør?

Jo, bevares hvis noen vil ha ham som sjåfør.

Vil du om du har en transportforretning ansette ham?

Nei, selvfølgelig ikke!!!

Kan du forlange at en annen god nordmann skal gjøre det?

Tror du noen vil?

Vel, så går de der, får kanskje litt av det offent-

lige til nødvendig livsopphold. De som ikke svarer skatt for hver øre de tjener, som snyter og bedrar samfunnet. Snylter på det og er kan hende null skattyter.

De synes nok det er O.K., men vi alminnelige lønns-slaver vi sier stopp.

Nå må vi komme til en ordning! Enten må her settes i gang lønnsomt statsarbeid for disse «naziene» eller også må vi slutte med denne «korsfest-politikken».

Myndighetene må komme med klare, greie direktiver om hvordan vi skal forholde oss. (Dette lyder nokså diktatorisk, men det er den eneste måten å komme til en løsning på.)

Olav Sunde er intet isolert tilfelle, det er mange, mange flere dessverre.

Når vi tåler å gå i arbeidet side om side med krigsprofitører, frivillige tyskerarbeidere, tysker-tøser og Gud vet hva, så får vi tåle disse kjøtt-huene som har vært dumme nok til å følge Quislings linje. Om de ikke tåles akkurat i klubben, så i arbeidet for det daglige brød og samfunnets beståen. Og så venter vi på myndighetenes initiativ.

Red.

Grønlands Høvleri a.s.

Etablert 1867 — Disponent: R. C. ANDERSEN

Kontor Lakkegt. 7 — Telefon 80204

Lager Grønland 12 » 80795

TØRR TRELAST

Kjøttvarer og pølser

Engros — detalj

R. TANDBERG A.s

Tlf. 12514 — Munkedamsveien 21 — OSLO

Hva mener Idrettsforbundet?

På Tjalves generalforsamling 1945 ble alle medlemmer hvis nasjonale holdning ikke har vært O. K. under krigen ekskludert.

To av disse hadde innsendt forsvarsskrift og måtte således behandles på generalforsamlingen.

Det ene tilfelle (Hultgreens) var, ifølge Idrettsforbundets oppsatte reglement, klart. Han hadde vært N. S. medlem og således måtte han for alltid utelukkes fra idretten.

Det annet tilfelle ble livlig diskutert. Olav Sunde hadde deltatt på stevner under idrettsstreiken, virket som instruktør etc. Ett var alle enige om: Han måtte ut av klubben.

Så var det straffeutmålingen. Han skulle for alltid ekskluderes av Tjalve, men nå er vi ved sakens kjerne.

Kan vi ekskludere mannen for alltid? Idrettsforbundet sier i følge gitte forordninger: Nei! Når vedkommende ikke har vært medlem av N. S. kan han tildeles en straff av ett inntil ti års utelukkelse fra all idrett. Så vidt Idrettsforbundet.

Vi vil ikke ha Sunde som medlem av klubben. Hvorfor da dette med ett til ti års ekskludering? Vi ekskluderer bare. Forbundet sier ti år! Det må kanhende forståes derhen at etter ti år kan vedkommende på tross av vår eksklusjon søke om opptagelse i en annen klubb.

Gjerne for oss! Men poenget for oss er at vi ikke skal være nødsaget til å godta vedkommende som medlem.

Eller hva mener dere andre tjalvister! Forøvrig er min mening at vi ikke gir Sunde ett år eller ti år eller noe som helst. Sunde ekskluderes uten noen bestemt straff av oss.

Så kan han appellere til høyere, hold i dette tilfelle idrettskretsen. Så går det den rette vei til Forbundet som bør ha siste ord i saken.

Men Sundes arbeid for det daglige brød legger ikke vi oss bort i.

Otto Nordlie.

Femmeren ruller.

Til inntekt for Finnmarks fri-idrett foreslår jeg at vi setter i gang en femkroners-rulling, slik at en utfordring koster fem kroner. Men at man kan utfordre så mange man vil. Et medlem kan kun utfordres én gang! Ungdom og studerende betaler 2 kroner for en utfordring. De innkomne midler disponeres så i sin helhet av Finnmarks Fri-idrettskrets.

Jeg starter med å utfordre

Thoralf Ruud og Roar Adler.

De utfordrede tilskrives gjennom sekretariatet og innsender sine utfordringer som igjen utsendes csv. Kort sagt: Femmer'n ruller!

Otto Nordlie.

Takk for samarbeidel.

Når jeg nå overgir Tjalvisten's styre og stell til andre håper jeg ikke at disse mine etterfølgere blir møtt med den samme velvilje som undertegnede.

Tjalvistenes uvilje til å skrive eller i det hele tatt å meddele enkelte begivenheter, eventuelle klager osv. er helt fenomenal.

Jeg kjenner ingen klubb hvor redaktøren må skrive hver eneste linje i avisen hver eneste gang.

Jeg kjenner heller ingen redaktør som må ordne alt med avisen for øvrig.

En redaktør skal redigere avisen, han skal ikke drive annonsesamling, heller ikke ekspedering av avisen er hans arbeid.

En klubb har gjerne et styre. Dette styret har av og til noen meddelelser til medlemmene, disse (meddelelsene altså) bør helst styret skrive slik de skal inn i avisen, ikke overlate dette til redaktøren.

Legg dere disse ord på hjertet mine herrer rette vedkommende!

Jeg har tryglet og bedt uke etter uke, gang etter gang om ikke noen ville skrive litt, bare en enslig spalte.

De som har vært utenlands har jeg snakket personlig med og de har lovet at, jo da, det skal jeg gjøre. Tysklandsfanger har jeg oppfordret til å skrive litt, men nei, ikke en linje bortsett fra Aage Rolens' artikkel (ære være ham for den).

Hva grunnen kan være vet jeg ikke, men alle skal vel ikke utgi bøker om sine forskjellige opplevelser, så litt kunne kanskje ofres på Tjalvisten eller hva?

Ja, kjære venner tjalvister, jeg skal bare få gjøre merksom på en ting: Klubbavisen Tjalvisten er for Tjalves medlemmer og dere gjør klubben en tjeneste når dere ofrer litt på avisa. Redaktøren er bare en mellommann, og hvis dere er redd for at æren for en god avis bare kommer ham til gode, så skriv under fullt navn og vær trøstet med disse ord: Til dags dato har ingen uttalt seg om avisa! God eller dårlig? Hva vet jeg? Aldri får redaktøren høre noe om den slags heller, for som alt annet gjemmer tjalvistene, disse underlige vesener, også dette i sine hjerters innerste.

Men jeg skal for siste gang oppfordre dere til å skrive, dele minner og opplevelser med deres klubbkamerater.

Takk for «samarbeidet» alle sammen og for de pene ord «Tjalvisten» ble omtalt med på generalforsamlingen. Trudde'n da!

Otto Nordlie.

Hvorfor ikke Bjørnøya?

Førstemann til Bjørnøya får den beste spa'an, het vitsen en gang.

Send nazistene til Finnmark på gjenreisingsarbeid. La det være «Bjørnøya», og vil de ikke det så send dem prompte til den virkelige Bjørnøya. Tenker kara arbeider da ja.

Treningslister.

Søndag: På grunn av snefallet er løpingen fra Opsal innstillet inntil videre. Søndagen benyttes til kondisjonstrening på ski. En halv times løping i løs sne uten ski bør inngå i programmet; det styrker lår- og magemuskulaturen.

Mandag: De uttatte kasterne trener i Automobilhuset fra kl. 21—22.

Tirsdag: Innendørstrening på Ila skole fra kl. 19—21 for alle tjalvister.

Onsdag: De uttatte kastere trener i Automobilhuset fra kl. 21—22. Interesserte tjalvister kan møte på Oslo Friidrettskrets' fellestrening i Brannstasjonens gymnastikksal kl. 19—22.

Torsdag: Tur til Frognerseteren fra Majorstua kl. 18,15. Ta med håndkle og tørr trøye.

Faste treningsdager for løpere blir tirsdag og torsdag. Dessuten er det anledning til for løpere å delta i treningen onsdag på Brannstasjonen. Søndagen må også brukes til trening.

For hoppere blir treningsdagene tirsdag og onsdag (onsdag på Brannstasjonen). Det er begge dager anledning til å trene i stille sprang.

For kastere er faste treningsdager mandag og onsdag i Automobilhuset. Treningen her betales av klubben for de kastere som har fått beskjed om det.

Treningen på Ila skole tar til like over nyttår, og gangturen til Frognerseteren fortsetter i begynnelsen av januar. Nærmere beskjed om disse treningsdager vil bli gitt i Aftenposten.

Dette er de treningsmuligheter som foreligger, og de må benyttes hvis vi skal ha håp om å hevde oss i kommende sesong og senere. Ikke en uke må hengå uten at det er trenet flittig og alvorlig.

Som man vil se annet steds i avisen, hever det seg røster for at Tjalve ikke skal stille lag i Holmenkoll-stafetten, fordi vi ikke vil klare å hevde oss, og ærlig talt, det kan se slik ut i dag. Alle andre hensyn kan godt få avholde oss fra å stille lag, bare ikke dette ene: at vi ikke er gode nok.

Dette faktum at kvaliteten i dag ikke er god nok, kan det og må det rettes på. Tjalves aktive av idag må vise at de er verdige til den arv som klubbens tidligere store og litt mindre store idrettsmenn ved sin innsats har skjenket dem, og Tjalves aktive av igår må ennå en gang vise at de ikke har glemt gamle kunster.

Slik er stillingen. Vi må selvfølgelig bygge på de unge, men vi må ha velvillig bistand fra de aktive av 1939—40, og denne bistand yter de best ved å gå aktivt inn for kommende sesong.

b e b e.

Referat fra generalforsamlingen.

Leif G. Schjervens referat fra generalforsamlingen savnes!

Vi håper «savnede» innfinder seg i redaksjonen snarest.

R e d.

Holger Albrechtsen

Universitetsgata 10 — Tlf. 32372

ELEKTRISK
MEKANISK
VERKSTED

Reparasjoner utføres hurtig

Det brygger opp - -

Det brygger opp til storsesong i Tjalve i år. Etter hva som kunne antydes på siste medlemsmøte, blir det turer både til Kongens by, København og til vårt naboland foruten at vi får danske og svenske gjester på gjensisitt. Mere kan vi ikke si for øyeblikket da alt står i forhandlingenes tegn, men allerede i neste nummer som kommer primo februar.

Medlemsmøte.

De aktive i Tjalve hadde satt hverandre stevne på Frognersetra torsdag 10. januar.

Formannen åpnet med å ønske alle vel møtt i det nye året og uttrykte ønsket om at det måtte bli et framgangsrikt år for klubben.

Deretter ble pølser i svære mengder, generøst skjenket av Reidar Tandberg, båret inn med tilhørende potetsalat.

Pølsene plus salat, sennep og øl forsvant som duggråper i Saharas sanddyner.

Så kåserte kaptein Sandvik fra kompani Linge interessant om litt av hvert fra kompaniets meritter under krigen. Han hadde alle med og i åndeløs spenning tok han oss med på den ene eventyrferden etter den andre.

Erling Kaas redegjorde så litt for tjalvistenes treningsprogram for januar og ga gode råd for den videre trening.

Formannen skisserte så opp sesongens større begivenheter i grove trekk, men som før sagt alt står foreløpig i forhandlingenes tegn.

Gunder Hæggs treningsfilm fikk vi dessverre ikke sett denne gang. Fremviserapparatet var defekt. Til slutt viste Erik Thoresen fram egne produkter på fargefotografiens område.

Det var vakre lysbilder fra fjell og fjord i vinterdrakt og sommerprakt.

Han ble lønnet med sterkt bifall.

Møtet sluttet i beste stemning og de mange nye guttene var det en glede for en gammel tjalvist å hilse på.

Det er mange nye lovende emner blant guttene, og jeg synes det ser lysere ut for Tjalve i dag enn på mange år.

Vi savnet spenstfenomenet Tønnesen på møtet og et par andre.

Et nytt møte blir holdt i februar. Guttene får nærmere beskjed om det.

R e p o r t e r.

Bør Tjalve stille lag i Holmenkollstafetten?

Når et vanlig menneske står foran en avgjørelse, stiller det seg regelmessig følgende spørsmål: «Vil jeg vinne eller tape (i disse ords videste betydning) på det forventede resultat?»

Dette spørsmål bør også Tjalves styre stille seg før de beslutter å stille lag i Holmenkoll-stafetten. Jeg mistenker at dette ikke har vært tilfelle ved tidligere anledninger. Nå vil sikkert mange innvende at også andre hensyn enn tap og vinning spiller inn, f. eks. Tjalves moralske rett som arrangerer, til å stille lag. Andre igjen vil nevnte tradisjon, prestisje etc. Etter min mening er dette hensyn en bør gjøre seg ferdig med jo før jo heller, hvis en skal ha sjanse til å tenke og handle rasjonelt.

La oss derfor se på de eventuelle fordeler og ulemper et Tjalve-lag i Holmenkoll-stafetten vil trekke etter seg.

Den eneste fordel i en slik stafett er, så vidt jeg kan forstå, sjansen til en hederlig plassering. Denne sjanse er for Tjalves vedkommende minimal, og selv om vi mot formodning skulle bli plassert, veier ikke dette særlig tungt, idet det både før og umiddelbart etter vil befinne seg klubber av helt ordinær klasse.

Ulempene er derimot atskillig fler og tungt veiende.

For å stille et lag i Holmenkoll-stafetten trenger en klubb 15 habile løpere på distansene fra 400 til 3000 meter. I dag finnes det overhodet ikke en eneste norsk klubb som har det, aller minst Tjalve. Resultatet blir følgelig at en må finne deltagerne utenfor mellomdistanseløpernes rekke, for Tjalves vedkommende blir det først og fremst sprinterne en må ty til. På Tjalve-laget vil en derfor finne 800 meter-løperne igjen på distanser fra 2000—3000 m, 400 meter-løperne fra 1500—2000 m og sprinterne fra 400—1500 m.

Riktig ille blir det hvis en for å stille fullt lag må ty til hopperne.

Holmenkoll-stafetten ansees i dag så viktig blandt klubbene at forberedelsene er lange og intense. En går gjerne fram på den måten at uttagningen blir holdt i god tid, og på grunnlag av disse får de uttatte tildelt hver sin etappe. Siden kontrolleres det at vedkommende trener flittig på etappen for å gjøre et løp så godt som mulig en eneste gang. Med andre ord, i april og mai da en for alvor skal begynne spesialtreningen på sin egen distanse, tvinges en til å drive en forsert trening på en feil (les tredobbelt) distanse. Dette vil uvegerlig resultere i en ustabil formkurve på lavere nivå senere i sesongen, og det tross alt da idrettsgutta og derigjennom klubben skal vise hva den er god for.

Videre må en regne med en viss risiko for ødeleggelse som f. eks. strekker, brister, seneskjebetennelser etc. på grunn av det hårde underlaget fleste må løpe på (asfalt, brostein). Denne risiko økes ytterligere gjennom det kalde vær en må regne med og de dårlige muligheter til oppvarming. Under alle omstendigheter vil en bli så

øm og støl i bena at treningen vanskeliggjøres i minst 14 dager etterpå.

På grunnlag av foranstående synes sjansene for Tjalve til å tape ved å stille lag i Holmenkoll-stafetten atskillig større enn å vinne noe på det. Jeg foreslår derfor styret at vi sløyfer laget og går inn for et prima arrangement i stedet. Skulle vi allikevel stille lag, må forutsetningen være at de ansvarlige respekterer de eventuelle deltageres ønsker og meninger.

Bjørn Vade.

Skal vi stille lag?

I nærværende nummer av Tjalvisten er det en av våre yngre og fremste idrettsmenn som i fullt alvor sier at Tjalve bør ikke stille lag i årets Holmenkoll-stafett, ja i fullt alvor og mener at vi bør gå inn for et førsteklases arrangement.

Hva bør man svare på slikt?

Tja det kan være både for og imot mener noen, jeg mener bare imot.

Til de av åre yngre aktive som deler Vades syn på tingene skal jeg få komme med noen opplysninger.

Siden 1928, da utvidelsen til 15 manns lag kom, har jeg vært med å løpe på Tjalves lag. Jeg har aldri spesialtrønt på noen etappe. Har heller aldri vært støl og stiv av for meget asfaltløpning, og så tidlig som stafetten går på året har jeg grunnet kondisjonstreningen som jeg driver hardt fra februar og utover kunnet løpe en god del lenger enn 400 og 800 meter på det tidspunkt stafetten har gått.

Jeg har ofte trenet dagen etter Holmenkollstafetten, ikke fordi jeg har lurt unna i stafettløpet, (i parentes bemerket har jeg alle de år jeg har løpet hatt beste etappetid på min etappe) men fordi jeg har følt lyst til noen oppmykningsrunder en prat med gutta om gårldagens meritter og en oppkvikkende dusj til slutt.

En nedslitt støl og stivbent løper føler ingen glede ved den slags.

Trening for Holmenkollstafetten har aldri forekommet og vil heller aldri forekomme i Tjalve.

Stafetten er en stasjon på veien om man kan si det slik, men vi har aldri stilt opp helt sikre på seiren. Nei aldri har vi gjort det, men et håp om seier har vi alltid hatt omenn ikke håpet alltid gikk i oppfyllelse.

Hvilken glede har man av en seier når man helt sikkert vet om den på forhånd? Ingen!

Er det ikke hyggelig å vite at man sammen med kameratene har halt en uventet seier i land?

Vil noen av dere unnvære den gleden?

Selvom vi stiller opp uten seierschanser i årets stafett er der ingen skade skjedd.

Men stiller vi ikke lag er ubotelig skade skjedd da får alle de som misunner oss arrangementet

«vann på mølla». En klubb som ikke kan stille lag en gang Jo, jo jeg synes høre de bolde herrer! Tjalves økonomi vil i så fall få et alvorlig grunnskudd. Tjalves idrettslige prestisje taper ikke så forferdelig meget om vi ikke akkurat vinner det er sikkert. Tjalve t v i n g e r aldri noen løper til å være med i et løp. Tjalvistene sier seg villige til å løpe der og der eller den etappen osv. . . . og så stilles laget opp etter løpernes eget ønske i videst mulig form. Demokratiet i idretten sitter i høysetet hos oss, diktaturet er bannlyst.

Jeg har et motto som jeg har forsøkt å holde meg til som tjalvist det er dette:

Alt for «laget», kameratene og klubben!!

Jeg har aldri angret på den linjen jeg har holdt og mine idrettskamerater får avgjøre om jeg har sviktet mitt motto.

For øvrig bør følgende liste når det angår deltagelse eller ikke deltagelse tale sitt eget tydelig språk:

1928	1.	premie eliteklassen
1929	2.	» —»—
1930	3.	» —»—
1931	1.	» —»—
1932	2.	» —»—
1933	3.	» —»—
1934	2.	» —»—
1935	5.	» —»—
1936	7.	» —»—
1937		ikke avholdt.
1938		uplasert i eliteklassen (9)
1939	1.	premie i II. klasse.
1946	?	eliteklassen.

Otto Nordlie.

Vi gratulerer.

Vår gode junior 800 meterløper Per Christiansen er også en meget god skøyteløper. Han har en rekke pene plasseringer i skøyteløpene hittil.

Tjalve synes å ha annet enn fri-idrettsmenn også. Gå på, Per! Vi følger interessert med!

44,0 sek. og 2,20 vinker innenfor rekkevidden.

Red.

Skirenn.

Vi vil gjøre tjalvistene merksamme på at siste søndag i februar avholdes langrenn for alle interesserte tjalvister mellom 10 og 70 år.

Rennet blir etter all sannsynlighet avvirket fra tannlege Strømme's hytte på Krokskogen vel $\frac{1}{4}$ time fra Kleivstua.

Vi kunngjør dette allerede nå slik at flest mulig kan få anledning til å melde seg. Meld deg på Tjalves kontor hvor man ordner med innkvartering, soveplass etc. Alle deltagere reiser antagelig i leiet buss til Sollihøgda lørdagen før. Derfra ca. 1 times vei på ski til Kleivstua.

Nærmere beskjed kommer senere.

Tradisjonene forplikter.

Noe av det menneskene liker best er å klage og kritisere. Så når oppmann for en gang skyld faller for den fristelsen får han være unnskyldt, og det i særlig grad når kritikken gjelder et av hans hjertebarn som vanskjøttes slik som tilfelle er i Tjalve, blandt de aktive. Hjertebarnet, det er treningen, som alt for over en måned siden burde vært påbegynt langt alvorligere enn slik den drives i dag av Tjalves aktive.

Jeg ser for meg hvor dere vil ende hvis treningen fortsetter slik som nå. Da vil dere akkurat som jeg selv, ikke nå opp på det første trinn på stigen engang, den stigen som fører til toppens tinner, og de fleste vil vel nå så nær opp til toppen som mulig. For å kunne komme oppover denne stigen, er det kun en ting som er nødvendig å ha, og det er viljen, og den tror jeg dere har alle sammen. Sideordnet med viljen står imidlertid en annen ting som dere snarest bør bli klar over, og det er forståelsen av treningens betydning. Denne forståelse mangler det visst meget på at dere er i besiddelse av.

Den «treningen» som dere nå driver, med gangtur til Frognerseteren en gang i uken, blir det aldri noe av, selv om det er meningen å drive hardere senere. Spesielt har dere unge mellom 18 og 25 år meget å ta igjen, meget å bygge opp, og man når ikke sin høyeste yteevne ved å ta et skipertak i vårmånedene. Tvert om kan slik trening skade meget mer enn den gavner, spesielt for de yngste som har vært i utvikling under krigen og som ennå ikke har satt seg.

Det er den jevne trening på lang sikt som gir resultater. Bråtrening er bare til skade. Det har jeg selv erfaring for, og jeg ser helst at andre blir spart for denslags. For at ikke overgangen fra en ukentlig gangtur til et hardere treningsprogram i februar—mars skal bli for stor, vil jeg anbefale at så mange som mulig, spesielt de unge, allerede nå benytter seg av de treningsmuligheter som foreligger, og jeg håper at denne kritikk nå virker etter sin hensikt, slik at dere ikke bare møter opp til treningsturen om onsdagene, men heretter også kommer om søndagene til Opsal. (Foreløpig utsatt.)

Når så innendørstreningen om ikke så lenge tar til, må alle møte fram der også.

Det vil også bare være en fordel om dere et par andre kvelder i uken tok en rask tur på vegen i utkanten av byen. Det styrker og bygger kroppen, og jo før dere setter i gang, jo før vil resultatene vise seg, selv om det likevel vil ta tid.

Denne appell retter jeg til alle aktive i klubben, og jeg håper dere tar den alvorlig og viser hva dere og derved klubben er gode for.

Mange store idrettsmenn har klubben fostret i årenes løp, helt fra starten i 1890, og disses ærerike seire og plasseringer i konkurranser ute og hjemme, i olympiader, i Europa-mesterskap, landskamper, Norgesmesterskap, internasjonale stevner, har skaffet Tjalve et ry som forplikter dagens aktive til å sette alt inn på å holde Tjalve-navnet høyt i ære.

I en nesten ubrutt linje fra 1890 til 1940 har Tjalve gjort en innsats i Norges idrettsliv som det står respekt av, og det tilkommer vår generasjon å følge denne linje, vi har simpelthen ikke lov til å bryte den.

Sett derfor i gang allerede i dag, og vi skal vise at vi er verdige til å være medlemmer av Tjalve.
Oppmann.

Fredsjulen og det nye året.

Det kan være at dette som her skrives intet har med idrett å gjøre. Men idrettsmannen kan også lese litt annet enn akkurat det som behandler idrett. Jeg har lyst til å si noen ord om Norges første fredsjul på fem år. Noen ord om julen og noen ord til dere. Tro nå ikke at jeg er noen prest eller lignende men som før sagt idrettsmenn har godt av å «koble av».

Da juleklokkene ringte høgtiden inn juleaften 1945 tror jeg dere alle uvilkårlig lot tankene gå tilbake på de fem krigsjuler vi har opplevd.

Den første og den andre krigsjul var kanhende ikke så fæle (eller er det så lenge siden at vi begynner å glemme?)

Men julen 1942, 1943 og 1944 de var like ille alle sammen. Dårlig kost hadde i det daglige og like skrall var den i jula.

Ingen festglede, ingen stemning! Bare tankene om denne forbandede krigen satt i scene av gale politikere og krigsspekulanter fikk beherske våre sinn.

Var det noen som sang «Deilig er Jorden»? Nei! for det var det synd å si at den var.

Men etter et slikt «tankenes tilbaketog» i tiden var det at vi så fram til den første fredsjul. Og julen 1945 den skuffet oss stort sett ikke. Det ble goro, hjortetak, berlinerkranser og hva de nå heter alle disse kakene, ja til og med har noen prestert å få julekake med sukat og rosiner. Andre har hatt ribbe, øl og dram etter god gammel oppskrift.

Litt flesk fikk alle, om ikke annet så en kotelett eller to.

Kaker og kaffe, ekte kaffe og etterpå en appelsin, kanskje var vi flotte og bevilget oss både to og tre og en liten sjokoladebit som toppen på kransekaka, alt mens vi lot sigarrøyken drive blå og herlig duftende gjennom stua.

Jojo, slett ikke dårlig etter «Herrefolkets» fem-årige «uttapping».

Kjempeflott ble jula ikke, men en hadde iallfall følelse av jul og blant julesangene fantes atter «Deilig er Jorden» og «Glade jul».

I alt vårt strev og alt julemas glemte vi sikkert noe som vi nå i det nye året kan rette på. Vi glemte de som ingen hyggelig jul fikk. Spesielt våre landsmenn i nord, men også ellers omkring i landet.

De mistet kanskje hus, hjem, alt de eide. De ofret helse og utkomme for landet.

La oss nå i nyåret tenke litt på de små som satt farløse denne jul, fordi far stupte ved fronten, ble med båten til bunns eller aldri slapp hjem fra konsentrasjonsleiren.

Mange ensomme mennesker vil i dag sette uhyre stor pris på litt vennlighet. En liten oppmerksomhet som viser at de ikke er glemt.

Gjør noe! Bare litt, det er «områder» nok å ta av.

Takknemlige barneøyne er vel den skjønneste hyldest en mann, selv en idrettsmann kan få.

La nyåret starte med litt annet enn bare idretts-tanker, for husk at en hjelpsom og vidsynt mann blir alltid den beste i livet og på idrettsbanen.

En egoistisk, trangsynt kar når aldri til topps her i livet, ei heller på idrettsplassen.

Gleden ved å gi, den er, tro meg, like stor som gleden over den største idrettsseier.

At nyåret vil bringe dere alle bare godt på idrettsbanen og ellers i hverdagslivet, det er en tjalvists håp for alle tjalvister.

K. E.

Torskefesten.

Ja, det er en stund siden det da, men anledning til noe referat er det imidlertid ikke vært tidligere.

Festen tok til på Frognerseteren, det ser for øvrig ut som vi må ty i «høyden» både til trening og fest. «Musikken» ankom litt sent, visstnok noe trubbel med svigermora (ja, hvem har ikke det?)

Men da vi først begynte så skal jeg si at fisken fikk «bein å gå på». Smør fikk vi til og et glass rødvin sogar. Oddmar var mannen som «arna» de tingene.

Uten noen forkleinelse for toastmaster Petter Gulliksen må det være tillatt å si at Andreas Faafeng var savnet ved bordet. Petter var god, men han hadde ikke rette taket på sitt publikum. Personlig synes jeg at tjalvistene var særs daue ved bordet da og da så . . .

Tross flotte sanghefter med masse gode drammeviser og sanger for øvrig kom aldri stemningen slik opp at tjalvistene slapp seg løs.

Sangheftene var hva omslaget angår en gave fra disponent Strøm og i en smakfull utførelse om en skal si det sjøl.

Johan «Henrik» reciterte «Flagget»-fritt etter Nordahl Grieg og høstet fortjent bifall for sin gode prestasjon.

Så var det den vanlige premieutdeling for klubbmesterskapene 1945.

Ved kaffebordet var det litt underholdning av noen tjalvister. Olaf Berg som «Fisker'n» høstet livlig bifall for sin morsomme framførelse.

Underholdningsprogrammet måtte skjæres betraktelig ned grunnet den knappe tid, og når attpåtil et par av de eldre begynte å fremsi vers ble programmet ytterligere beskåret og nærmest for intet å regne.

Neste gang mine herrer diktere og versmakere bør der gis beskjed om at så og så lang tid er ønskelig til opplesning av dikt etc.

Slik som det nå var gjorde dere bare dere selv og arrangementskomiteen en bjørnetjeneste.

Schjervens dikt fra Sachsenhausen hadde fortjent

et mere lydhørt publikum. Et medlemsmøte ville være et utmerket forum for disse.

Et gledelig gjensyn var Stray-Johansen med fela si, en må med skam bekjenne at hva humøret angikk slo han alle de som ikke hadde vært innenfor «piggråden» totalt av marka.

Så var det oppbrudd og nå var det at tjalvistene våknet. De satte trikken på den annen ende under sang og jubel gikk ferden ned til byen og man skiltes med følelsen av at det hadde vært en noenlunde torskefest likevel trass i matt stemning ved starten.

Men noen god gammel tjalvist-tone var det ikke og de som ikke var til stede tapte intet på det syntes

Felix.

Gratulerer med gullmerket.

Blant klubbens mange ny medlemmer er det spesielt en som har gjort seg særlig bemerket som tjalvist, og det er Trygve Tønnessen.

I løpet av siste måned i fjor hoppet han seg i stille lengde fram blant landets beste i denne øvelse, og resultatet, 3,30 m, som kvalifiserer til Friidrettsforbundets distansemerke i gull, hører til blant sjeldenhetene i Norge, og i utlandet er det heller ingen dagligdags foreteelse. Riktignok er stille sprang ikke så utbredt som de andre av friidrettens øvelser, men det forringer på ingen måte Trygve Tønnessens prestasjon, idet man må gå ut fra at fordringene til gullmerket er like store i stille sprang som i andre øvelser, og de øvrige gullmerkeresultater som er oppnådd i Norge etter freden, kan telles på den ene hånds fingre, og de som har klart fordringene (3000 m, stav, diskos), er rutinerte, gjennomtrente idrettsmenn med mange konkurranser bak seg og kjente allerede før krigen, mens Trygve Tønnessen, 21 år gammel, nådde sitt resultat allerede i sin annen konkurranse.

Også resultatet i stille høyde, 1,50 m, er vel verdt å legge merke til, og de som har sett Tønnessen i aksjon, vet at klubben vil få mye glede av ham.

Resultatet i lengde er ny klubbrekord. Den gamle var på 3,165 m, og tilhørte Sverre Helgesen.

Av de 6 etterkrigs-gullmerkemenn er tre tjalvister, Stein Johnsen i diskos, Erling Kaas i stav og Tønnessen. Dessuten nådde Bjørn Vade gullmerket på 400 m i Stockholm i 1944 og ligger et tiendedels sekund over i sesongen 1945.

Av disse 4, som resultatmessig danner en gruppe for seg blant de aktive i klubben, er Bjørn Vade og Erling Kaas, gamle travere i Tjalve, mens Stein Johnsen i likhet med Tønnessen er nytt medlem.

Den som kjenner Bjørn Vades harde treningsprogram og vet at han gjennomfører det til punkt og prikke, har god grunn til å stille de aller største forhåpninger til ham. Hans tid 49,2 sek. er klubbrekord.

Erling Kaas, europeisk rekord i stav 4,27 m, kjenner vi alle, og for hans vedkommende er det nok å peke på hans jernvilje til å nå de mål han har satt seg, og dertil fortelle at han allerede har bestemt minimumshøyden. Fordringen til gullmerket klarte Erling før krigen, så det har han hatt i mange år.

Stein Johnsen er den eneste av de 4 som ikke har notert seg for klubbrekord, skjønt hans resultat i fjor ligger langt over den. Dette har imidlertid sin helt naturlige forklaring, idet han hele sesongen deltok for Nøstet Idrettsforening, Bergen, og først ble medlem av Tjalve utpå høsten. Det var derfor umulig for ham å delta som tjalvist. Det skal vi imidlertid ikke gråte for. Stein Johnsen kommer enda bedre igjen til sommeren, og da ryker nok flere klubbrekorder; og han gir seg nok ikke før han har satt rekorder både i kule og diskos som kommer til å bli stående like lenge som de nåværende. Stein Johnsens muligheter i diskos er enorme, og store er de også i kule.

Vi slutter denne oversikt med å gratulere dere alle 4 med de oppnådde resultater, og ønsker dere hell og fremgang i deres videre idrettskarriere.

Samtidig hilser vi Stein Johnsen og Trygve Tønnessen hjertelig velkommen til Tjalve, og uttrykker håpet om at dere vil like dere og trives hos oss.

Blue Bird.

Et glimt

fra det første medlemsmøte.

I det som ble sagt på medlemsmøtet på Frognerseteren, var det særlig en ting som gikk igjen: treningen, hva den har å si.

De 3 som talte om dette emne, er alle autoriteter, og deres ord er vel verdt å merke seg og rette seg etter.

Jeg tror ikke noen misforstod kaptein Sandviks mening med sitt foredrag. Den var ikke å fortelle

Murmester **NILS SCHAUG**

Ullevålsveien 10 - Telefon 64665

Reparasjoner og nytt arbeide utføres

JUVELERFORRETNINGEN

Brilliant

Inneh: G. Söderström - Torvgt. 34 (vis à vis Glott) - Tlf. 24291

Forlovelsesringer i godt utvalg til rimelige priser.
Sammenskuddsgaver. Merker og medaljer.
Reparasjoner utføres på eget verksted.

GULL - SØLV - PLETT - EMALJE

om Kompani Linges innsats, selv om han ikke kunne unngå å komme inn på den, nærmest som en følge av det han egentlig ville fortelle oss, nemlig den harde trening som lå bak innsatsen.

Etter kapteinens foredrag er vel neppe noen i tvil om at trening må til. Trening, trening og atter trening er løsenet for alt. Det var det for Kompani Linge og betingelsen for Kompani Linges store innsats. La oss ta lærdom av dette. En stor innsats i idretten er også betinget av hard trening.

Formannens, Petter Gulliksens, inntrengende oppfordring om snarest å oppta treningen var heller ikke tomme ord. Petter vet hva han snakker om, og når det gjelder idrett, kan han tale med. Han var i en årrekke før krigen en av de mest kjente skikkelser på idrettsbanen, og har flere Norgesmesterskap og landskamper bak seg.

Den siste, men dog ikke minst tydelige, som talte om treningen, var Erling Kaas. Erlings innsats i norsk idrett er så velkjent at det er unødvendig å omtale den, men du kan jo spørre hvorledes han har kunnet gjøre en slik innsats, og svaret vil du finne i det han sa på medlemsmøtet.

Tenk over hva disse 3 uttalte og ta deres ord alvorlig, for de kjenner treningens betydning.

O p p m a n n.

Et brev.

I fjor i juni måned fikk vi oversendt fra Helges mor et av de første livstegn fra ham, skrevet i London. Vi gjengir det vesentligste.

Helge var med i Göteborg-konvoien våren 1942. Den skulle over til England, men bare to båter kom fram, de andre ble senket av tyskerne. De som ble fisket opp av tyskerne ble satt i krigsfangeleiren Milag og Marlag Nord. Her fikk de lov å skrive og motta en del brev. Men etter 1. februar 1943 har hans foreldre ikke hørt noe fra ham.

London 15. juni 1945.

«Kjære alle hjemme.

Jeg er kommet over en skrivemaskin og vil benytte anledningen til å skrive en liten beretning over de viktigste hendelser «de siste årene». 5. februar 1943 kom vi til Rendsburg Strafanstalt fra Milag. Det ble opplest fengslingskjennelse for oss temmelig tout suit, og den 21. mai ble jeg idømt 5 års Zuchthaus for «Landsverräterische Feindbegünstigung». Den 10. juni ble vi sendt til Sonnenburg Zuchthaus, det verste helvete som finnes på Guds grønne jord. Der var jeg i temmelig nøyaktig ett år. Den 27. juni 1944 ble jeg sendt til Wolfenbüttel Strafanstalt, der ble jeg til den 8. april 1945. Da amerikanerne nærmet seg Wolfenbüttel ble vi i siste liten «transportert» til Magdeburg. I tukthuset der, eller rettene sagt restene av samme, ble vi til amerikanerne kom dit også. Da ble vi selv sagt evakuert igjen over Elben og havnet omsider etter mange «viderverdigheter» i Brandenburg

Zuchthaus. Der ble vi til den 27. april 1945, da en russisk panserspiss kom fram til fengslet og åpnet dørene. 3 500 fanger, politiske og kriminelle mikset sammen, ble sloppet ut, midt i kampsonen; mat måtte vi ta hvor det fantes. Jeg tok det med ro og lå på et hospital i nærheten, et opprinnelig galehus. Etter en tid fikk jeg tak i en sykkel og syklet til Elben. Jeg utga meg for engelskmann da jeg var i engelsk uniform og jo hadde vært i engelsk tjeneste som sjømann. I Schönhausen ved Elben ble det en liten ventepause. Jeg hadde det utmerket, vi — alle engelskmenn og amerikanere — bodde i Bismarckmuseet, hadde nydelige værelser, utmerket mat og ble oppvartet av estniske jenter. Så ble vi transportert til Magdeburg, rettene sagt restene av Magdeburg. Der hadde vi det som grever, (jeg har skrevet en hel del brev derfra som forhåpentlig en gang kommer fram, mine tanker og reaksjoner etter frigivelsen). Derfra gikk det med transportfly til Brüssel, som var et paradys for oss. «Dessverre» var vi der bare 24 timer, — det var alle tiders by. Fra Brüssel gikk det med Lancaster-bombefly til Oxford, og derfra direkte med bil til en «armycamp» ved Amersham. 12 timer der og så reiste vi til London. Hele tiden etter frigivelsen har jeg vært alene, først i Hildesheim traff jeg tre andre nordmenn, og siden har vi vært sammen.

Her i London bor jeg på County Hotel, har et nydelig værelse sammen med Erling Johnsen fra Askim. Spiser alt hva vi har lyst på i hotellet, dessuten kjøper vi hauger av kaker, har alltid melkeflasker på værelset. (Vi har dobbelt sett rasjoneringskort.) Jeg flyr på konserter og teatre nå, de første dager var det bare å fly på kontorer. — — —

— — — Disse årene i Tyskland har vært forferdelige, det får en si. Jeg har vært ganske usedvanlig heldig, har ikke vært ordentlig syk en eneste gang. Især i Sonnenburg var det fælt. Det var et gammelt kloster som var ombygget til fengsel, vaktene var alle sammen helt sprøyte galne. Det døde også forferdelig mange der. Å dø som en mann, på slagmarken f. eks. det er all right, men slik som de råtnet bort nede i Sonnenburg i hundrevis, det var umenneskelig. Jeg vil forsikre dere at jeg betrakter det som et mirakel at jeg er kommet helskinnet ut av Tyskland. I Wolfenbüttel var det en strek bedre til å begynne med, litt mer å spise. Men de sanitære forhold var commi ci comme ca. Hvis en mann ble virkelig syk, ble han puttet inn på en annen celle, hvor han fikk være til han døde. Hospital fantes ikke for oss NN-fanger. Hovedsaken i fengsel i Tyskland er i det hele tatt ikke å bli syk. Da er en ferdig. — — —

En henstilling.

Etter henstilling fra den nye redaktør redigerer undertegnede dette nummer av «Tjalvisten».

Otto Nordlie.